Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26373
Copyright: Admont, Benediktinerstift

sacro eloquio attestante qui ait. Et uuentē in scla. quia
tempus iam non erit. Iam ē sic ppha dicit. Erit tempus
eorū in eternū. Quia p momenta tempus deficit. nomine
temporis eorū defectū uocauit. ostendens quod sine
fine omnimodo defectu deficiunt. hi qui ā uisionis
intuitu consolatione separantur. Quia g̃ nr̄ mortalitatis
hoc tempus non ita ut male sit. s; ita perit ut n̄ sit. que
rendu est quid sit. qd n̄ ita ut non sit. s; ita pire optat
ut male sit. Humana ē enim anima seu angelicus spiritus.
ita inmortalis est. ut mori possit. ita mortalis ut mori n̄
possit. Iam beate uuere siue p uitium seu supplicium pdit.
amittit. d qualitate enim uiuendi deficit. s; omnimodo
subsistendi intentū nec moriens sentit. Vt g̃ breuiter dic
rim. ē inmor[illegible]talis mortalis est. ē mortalis inmortalis.
Dum g̃ dies ut p[illegible]eat optatur: ē paulo post inuoluen
dus amaritudine [illegible]am. dr: quē credimus qd̄ ut
ses dici nomine ex[illegible] pmere uoluit. nisi aposta
tam spm. qui inuidendi essentia ē iam moriendo subsistit.
quē p dnio uitē non subtrahit. Quia g̃ in eterno dolore
positū seruando mors inmortalis extinguit. quia iam a
beatitudinis gla deiectus ē. adhuc optat ut pereat. ut
uidelicet rursus dignus supplicis. ē iam temptandi

ss
eternaliter aut ui
uere neq; p uitium
neq; p supplicium